

ACIL İŐLER

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 28.04.2013 tarihli (210.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve sellem âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz kardeşler,

Çocuğumuzu, camiye namaz kılmaya göndermeden mesela; altı yaşında bir çocuğu camiye namaz kılmaya gönderinceye kadar bir anne, o çocuğa altı sene tuvalet terbiyesi vermesi lazımdır. Çişini tutan ve çamaşırında idrar olmayan çocuk; bir kere rükû öğrenir, o rükûyla da ömür boyu rükû yapar. Sağlık da böyledir! Önce hastalığın gelmemesi için tedbirler alınır, ondan sonra sağlık diye bir şeyden söz edilir. Kış günü atletle kar üstünde dolaştıktan sonra antibiyotik alsan ne olur, kimyasal zehir alsan ne olur! Ne faydası olacak ki sana? Önce, olumsuzluklar giderilecek. Burada acilen yapılması gereken, aciliyet gerektiren şeyler diye bir listemizin olması gerektiğini vurgulamak için size, kibrit getirdim. Bu kibrit on kuruştur; ama bir ceylanın postunu soyup yiyebilmek için ceylan kadar değerlidir. Bu kibrit on kuruştur. Bir dönüm orman üzerinden trilyonlarca kibrit yapılır her herhâlde; ama bunun bir tanesi o ormanı kül eder. Dolayısıyla bu; bir çocuğun elinde, kuru yaprakların bulunduğu bir ormanda, ormandan daha tehlikelidir. Çünkü orman, sadece ağaçtan ibaret değil. Yandığında içindeki canlılar da yanacak. Bir böceğe kaç para fiyat biçeceksin? Bir keçi ormanda yandığında, onun azabını neyle tartacaksın? Mü'min olarak biz, Rabb'imizin emirlerine ve yasaklarına bu mantıkla bakarız.

Bir gıybet. "Adam uzun boylu!" dedik. Üç kelime canım. Adam, uzun, boylu üç kelimedir. "Bundan adam öldürmedik ya!" Evet, öldürmedin. Üç kelime olduğu da doğru; ama kıyamet günü bu üç kelime, kaç para edecek? Bu üç kelimenin hesabını Allah görecekse, bir kelimesi de yaktı seni kıyamet günü. Bir gıybet üç kelimedenden veya üç sayfadan, nereden oluşursa oluşsun bunu Allah, yasak ettikten sonra bu tehlikelidir. Bir tabancanın kurşunu için "Bir kurşun canım, bir kurşun canım!" deyince oluyor mu? Alnından girdi mi, yarım kurşun da olsa gidiyorsun. Tamamen girmese bile alnından vurdu mu seni, gidiyorsun. Mü'min, derin bakar. Mü'min, her şeyi yerinde görür

وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ "Allah, hakkın konuşulmasından hayâ etmez, utanmaz." diyor Kur'an-ı Kerim. Ta Kur'an'ın başında! Neden? "Bu biraz ayıp! Bu Kur'an camilerde okunacak; bunu, bu ayeti koymayalım." denseydi veya her şeyi yerinde mü'minin hayatının tamamı kadar kıymetli olduğu için "Bu ayıp, bu camide okunmaz, bu Haremî Şerif'te okunmaz! Bu peygamberin ağzından çıksa güler ashab." denseydi, Kur'an bizim yaptığımız gibi ayıplı konular diye traşlansaydı; Allah o zaman bir sürü kazılmış çukurları göstermeden yürütürdü bizi yolda. Bunun için وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ

Allah hakkı söylemekten hayâ etmediği için, Kur'an-ı Kerim'in ilk suresi olan -Fatiha'dan sonraki ilk suresi olan- Bakara Suresi'nde üstelik de Ramazan-ı Şerif orucundan söz eden ayetlerin ortasında; bir erkeğin bir kadınla nasıl sarmaş dolaş bir yatakta, helal bir şekilde Ramazan gecesini zevklenerek geçireceklerini وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ diye anlatıyor Allah. Ondandır da cinsel ilişkinin bile nasıl yapılacağına dair bir babanın, bir annenin, oğluna, kızına tavsiye eder gibi ayet; şöyle edin, böyle edin diye tavsiyede bulunuyor.

وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ

Neden, neden? Çünkü mü'mine "Nikâhlan! Bu nikâhınla Allah'ın cennetine girersen çocukların, baban hepiniz Kevser'in altında cennette zevklenin, Resulullah komşunuz olsun ve melekler size orada selam versin." diyorsun; ama yatak odası gibi, evliliği yüz sene de olsa ayakta tutacak ana formül hakkında açıklama yapmıyorsun. Bu sefer şeytan yatak odasını kendine göre şekillendiriyor. Yahudilere, öyle yaptı. Ne yaptı Yahudilere? "Kadın aybaşı olduğu zaman şeytan hükmündedir; pişirdiğini yeme, uzak dur ondan, tükür ona!" diye Yahudi kadınlarını, aybaşı oldukları zaman lanetli hâle getirtti.

Kadınlar da ömürlerinin üçte birini evde tükürülerek, uzak tutturularak geçirdiler. Yemeği tuttu, yemeği döküyorlar; sofraya oturdu, kalkıp kaçıyorlar. "Şeytan sofraya oturdu!" diyorlar; kadın aybaşılı çünkü. Allah Yahudilerin düştüğü bu tuzak gibi tuzaklara düşüp de evliliklerindeki hayat zehir zemberek olmasın,

birbirlerinden nefret eden karı koca olmasınlar diye ve Yahudilerin bu yaptığı sapıklık yerine "Kadınlar, aybaşı hâlinde zaten sıkıntı çekiyorlar. Bir de kadınlara sıkıntı vermeyin. Aybaşları bitinceye kadar rahat bırakın kadınları." diye ayet indirdi Kur'an'da. Levhi Mahfuz'dan gelen kitapta; kadının aybaşı hâlinde ne yapacağı, ne edeceği, kocasının ne yapacağına dair açıklamalar var.

Kur'an böyle bir kitap! Mü'min de böyle bir mü'min olur. On sekiz yaşına gelmiş bir kız çocuğuna aybaşı ile ilgili fıkıh bilgisini veya on sekiz yaşına gelmiş bir delikanlıya, sıksan çakı gibi ve evlendirsene dört kadına yok demeyecek kadar barut gibi duruyor; anne baba veyahut da kimse velisi, hâlâ ona cinsellikle ilgili fıkıh bilgilerini resmi ağızdan vermemişler. İnternette öğreniyor, okuldaki arkadaşlarından öğreniyor, evde kaçamak yollarla öğreniyor veya harama bulaşmış birinden öğreniyor bunu. Anne baba da "Ramazan'da biz teravihe götürmüştük bu çocuğu, geçen sene de tatilde camiye gönderdik, hatmetti. Kur'an hatmetti." diyor. Bu Kur'an'ı hatmetmek, acil bir iş değildi ki. Yirmi beş yaşında da hatmedebilirdi Kur'an'ı. Keşke Kur'an'dan namazın farzı yerine gelecek kadar beş satır okumakla yetinip de iffetini, ölümün bile çözemeyeceği kadar ölse bile iffetini kimseyle paylaşmayacağı kadar onurlu, dik, sağlam bir mü'min genç olsaydı. Ahlakı gittikten sonra, iffeti zedelendikten sonra, yabancı el veya yabancı göz gördükten sonra onu ya da onun gözü haramı gördükten sonra hatmetse ne olur, yutsa ne olur Kur'an'ı? Kıyamet günü dirildiğinde bir de "Kur'an hatmetmiş nankör, hain!" diye dirilecek.

Bizim işlerimizin acil olanları var! Acil işimiz var bizim. Namus, iffet, ahlak acildir. Hiç bir şekilde ertelenmeye gelmez; tıpkı idrar damlasının, bir sabah namazı penceresinden bakıldığında acil olduğu gibi. Sabah namazının iki rekâtında birer satır Kur'an okusan zammı sure yerini bulur, beş sayfa okuman gerekmiyor; ama bir damla idrar, her rekâtında bir cüz Kur'an okusan namazı, namaz olmaktan çıkarıyor. "Az zammı sure okudun, çok okudun." diye sormuyor Allah'u Teâlâ. "Senin donun kirli! Ne namazına geldin ki sen?" diyor.

Kardeşler,

Bu sebeple bir hoca efendi veya mü'minlere ders anlatan birisi, ilmihâl kitabının tuvalet bölümünü; idrar, çiş ve kaka bölümünü çocuklara öğretirken gülerler çocuklar diye ya da cuma namazında vaaz ederken "Ya bu yaştan sonra bize tuvaleti öğretiyor." derler diye o sayfayı bir kenara koyup hemen namazın farzlarından başlıyorsa o, yanlış yapıyordur. Bir baba çocuklarını karşısına alıp "Bizim tuvaletimiz camilerimizin alt katıdır, tuvaleti biz kullanmadığımız sürece camiye de kullandırtmaz Allah bize." deyip önce tuvalet eğitimi veremiyorsa, bunu acil bir şey olarak göremiyorsa; çocuğu işte Tebâreke'yi ezberlemiş, cuma akşamları da Yasin'i okutuyor olsa ne olur ki? Okut; ama Resulûllah sallallahu aleyhi vesellem efendimiz sahih hadisi şerifte, bir kabrin başında durup "Eyvah burada azap çekiyor bunlar!" diye dediğinde, kabir âlemini Allah ona gösterdiğinde "Nedir çektikleri ya Resulûllah, ne katil mi bu adamlar?" "Yok, canım öyle sizin zannettiğiniz büyük işlerden değil. Dedikodu yaparmış bir tanesi, öbürü de idrarını temizlemez birisiymiş. Onun için burada azap çekiyorlar." buyurmuş.

Bak, acil işe bak! Bize göre zurnada hiç delik numarası yok bunun; ama Peygamber aleyhisselama bak, acil olarak neyi görüyor."Tuvalette temizliğini titiz yapmazdı" diyor. Namaz kılıyor; ama idrar sorunu var. Oruç tutuyor; ama giybeti zararsız görüyor. Mü'min Allah'ın çalışma listesini, Allah'a göre görür. Allah, bir iş listesi koymuş ve "Bunlar yapılacak." buyurmuş. O iş listesini ters çevirip kendine göre sıra numarası koyamazsın. Allah namaz diyor; ama namazdan önce tuvalet diyor, abdest diyor, setri avret diyor, kible diyor. Ondandır bu şartlar oluşunca "Şimdi Allahuekber de, namaz kıl." diyor. Bu çalışma listesi bizim için dindir, imandır. Bütün fıkıh kitapları taharetle başlar. Hadis kitaplarının büyük bölümü taharetle başlar. Çünkü taharetini yapabilen, suyu kullanabilen mü'min namazlı mü'mindir. Namazlı mü'min, imanının zevkini alarak yaşayan mü'mindir. Biz bu sırayı mesela; Kur'an okumakla değiştiremeyiz.

Kur'an okumuş olması çocuğun, iyi mü'min olduğunu göstermiyor. Taharetinden başlayıp yukarı doğru çıktığında sıra Kur'an okumaya gelince iyi Kur'an okuyan çocuk, iyi mü'min çocuktur.

Kardeşlerim,

Burada, bir acil iş listesi oluşturmamız gerektiğini söylüyorum. Örnekleri vermeden önce bir hakikati daha vurgulamam lazım. Bizim yaşadığımız zamanda namaz bile acil iş değildir. İman, namazdan daha acil bir iştir. Neden? Çünkü kâfir, zındık, münafık; mükemmel bir abdest alıp da namaz kılsa ne kadar sevap kazanır? Kâfir, sevap kazanamaz namazdan. Bir mü'min, ne zaman namaz diye bir ibaretten sevap kazanır? Mü'min olarak abdestini alıp şartlarını yerine getirip kibleye döndüğü zaman! Bir insan Allah'ın Kur'an'ın da eksiklik fazlalık olduğunu düşünüyorsa, Peygamberi'nin aleyhisselatu vesselam kadınları ezdiğini düşünüyorsa, peygamberinin biricik halifesi Ebubekir'in şöyle şöyle zalim biri olduğunu düşünüyorsa; bu Müslüman'ın namazı Kâbe'de kılması ne işe yarar, köyde bir barakada kılması ne işe yarar? Ümmet-i Muhammed'in gittiği toplu istikametini yanlış olduğunu düşünüyorsa, Allah'ın artık bu teknoloji ile kâfirlerle uğraşıp onları mağlup edemeyeceğini, teknolojinin artık İslam'ın önünü tıkadığını düşünüyorsa; bu Müslümanın namazı Kâbe'de kılması ne işe yarar, köyde bir barakada kılması ne işe yarar? Önce iman! Çünkü mü'min insan, namaz kılsa ondan sevap kazanır, haccederse ondan sevap kazanır.

Bu sırada küfür, bütün güçleriyle mü'minleri oturtup imanlarından şüpheye sevk ediyor. Kimseye "İmanın şartı altıydı, on ikiye çıkardık, dörde düşürdük." demiyorlar. Sen say imanın şartı kaç tane diye? Altı, altı, altı kere altı de sen! İşin ne, akşama kadar altı de, zararı yok. Hep altı, altı, altı, altı, altı sen say böyle; ama "Efendi, şu bankanın önünde seni kaydeden melekleri gördün mü?" "Yoo, burada melek yoktu." Hani **”أَمِنْتُ بِاللَّهِ وَ مَلَائِكَتِهِ** Hani melekler imanın ikinci şartıydı? Bankada melek görmüyor seni, sekreterinle baş başa kalıyorsun melek görmüyor, yalan söylerken görmüyor. Adama "Ayın onunda teslim edeceğiz binayı." dedin, onun üzerinden on ay geçti sıkılmıyorsun, utanmıyorsun, helallik istemiyorsun; melekler seni görmüyor. Adamın arabasına vurdun, sahibi orada yoktu, kaçtın gittin, melekler seni görmedi; ama imanın altı şartı var. **”أَمِنْتُ بِاللَّهِ وَ مَلَائِكَتِهِ** Meleklerle iman, farz! Meleklerle imanı, melekler bile bunun kadar tekrar etmemiştir herhâlde. Meleklerle iman, meleklerle iman! Benim arkamda gıybet ederken melekler nerede? Hani meleklerle iman vardı? Demek ki iman, bir şeyleri saymak değil; bir şeyleri sindirmektir. Meleklerle imanı içine sindirdiyse, yalan konuşurken içinden bir elektrik dalgası dilini böyle kekeme hâle getiriyorsa, "Eyvah melekler bu sözleri yazıyor!" diyorsan. Bak, ortada meleklerle iman var o zaman.

Sünnet dendiğinde aklına cennet geliyorsa, sünnetsizlikten de yani Resulullah'ın sünnetini reddetmekten de cehennem aklına geliyorsa o zaman sen **”أَمِنْتُ بِاللَّهِ وَ مَلَائِكَتِهِ وَ كُتُبِهِ وَ رُسُلِهِ**” Sen peygamberlerine de iman ediyorsun demek ki. Altı kelimeyi saymak mı imandır; yoksa altı esasla yaşamak mı imandır? Bunu tespit etmemiz gerekiyor.

Kardeşler,

Şimdi şöyle bir hakikat, fikir jimnastiği diyorlar ya bir jimnastik yapalım. Ben bir fakülte kuruyorum veya fakülte demiyim kimse rahatsız olmasın. Bu okulda yüz ders var. Bu yüz dersten on tanesi Kur'an, beş tanesi hadis, beş tanesi fıkıh, yirmi, beş tanesi İslam tarihi etti yirmi beş, beş tanesi de iman dersleri otuz eder. Otuz ders! Bir insanın âlim olması için kurulu dersler. Yirmi tanesi, din felsefesi, yirmi tanesi din sosyolojisi, diğer yirmi tanesi bilimsel bilmem nesi! On dersten altı tanesi din karıştırma, kovana çomak sokma dersi. Dört tanesi de o arada işte, ne kadar vakit kalırsa Kur'an öğrenme, Arapça öğrenme. On dersten altısında hiçbir ehliyeti olmadığı hâlde ne Arapça biliyor, ne Kur'an biliyor, ne İmam-ı Azam'ın fikhini biliyor; ama din sosyolojisi diyerek, din psikolojisi diyerek eline bir çomak veriliyor, arı kovanını karıştırıyor. Buradan mezun oluyor, insanlara din öğretiyor, hoca oluyor.

Bu fakültenin adının, İlahiyat Fakültesi olması; zaten ilahiyat kelimesi gıcık bir kelime! Çünkü İlahiyat demek; İlah'a ait şeyleri konuşmak demektir. İlahımız olan Allah'ın gözü, kulağı, eli; böyle şeyler konuşulur mu? İlahiyat, bu demek! Din felsefesi diyor; dinin imanı olur, felsefesi olur muymuş dinin? Din felsefesi! Ne demek din felsefesi? İşte ortaya bir din koyacak. İşte "Ebu Hureyre'ye göre, Ebu Hanife'ye göre tartışalım. Bakalım hanisi doğru?" Ya tartış; ama sen ne biliyorsun da ne tartışyorsun? Dağdan geldin, bağdan adam kovuyorsun.

Burada biz, din öğreneceğiz ve bu öğrendiğimiz din acil işlerimiz dururken; en son iki yüz sene ömrümüz olsa yüz doksanıncı seneden itibaren belki öğrenmeye vakit kalacak şeylerimizi mi öğreneceğiz? Bağdat'ta bin iki yüz sene önce biri çıkmış, abuk subuk bir cümle söylemiş “Haklı mıydı, haksız mıydı?” diye onu öğrenecek; ama Ebu Hanife'nin filan ayeti nasıl tefsir ettiğine vakit kalmayacak.

Biz çocuklarımıza acil olarak iman mı öğretmemiz lazım; yoksa çocuklarımızı İlahiyat Fakültesi'ne mi göndermemiz lazım? Onu vurgulamaya çalışıyorum. Küfür, imanımıza çomak sokup karıştırıyor. Üç gün bir yerde okuyan, Ebu Hanife'yi karşısına alıyor hemen. İlkokulda beraber okumuşlardı ya! İlkokuldaki arkadaşı Ebu Hanife'ye sataşp duruyor! Beş gün okursa Ebu Hureyre'yi karşısına alıyor, altı gün okursa da uzun zamandır ilim okuduğu için "Peygamber tarihseldi!" diyor. Ne demek, peygamber tarihseldi? Yani “Zamanında o konuşmuştu. O öldü bitti. Sıra bize geldi.” diyor ve bunu da sana umutla bana din öğretecek diye beklediğin bir müessese öğretiyor. Arılar bal yapıp dursun, bu çomak sokup arıların huzurunu kaçırıyor. Mü'min olarak ben de bir kenarda oturdum elhamdülillah, elhamdülillah bunlar hep âlim yetişiyor. Yetişiyor; ama neyin âlimi olarak yetişiyor? Din felsefesi âlimi yetişiyorlar. Dinin imanı olur, takvası olur, salih ameli olur; felsefesi olmaz. Felsefe ne demek? Bir iş üzerinde söz yürütmek demektir. Din üzerinde söz yürütülür mü? Namazı alıp onun yerine başka bir şey mi koyacağız ki felsefesini yürütüyoruz bunun. Dine teslimiyet olur; din üzerinden tartışma olmaz. Yaptığın zaman din gider elden! Yahudilerin dinine, Hıristiyanların muharref dinine döner.

Bizim acil işimiz, dinimize sahip çıkmaktır. Kimsenin bizim dinimize ve bizim takvamıza sahip olmadığı hâlde, bizimle beraber sabah namazı kılmadığı hâlde; bizim dinimizi, bize öğretmesini bekleyemeyiz. Çok saflık olur bu. Hocanı da sen yetiştir, talebene de sen sahip çık. Evet, bu sözlerin bir bedeli var. Bunlar söyleyeni tarafından ödenir ödenemez, bu ayrı bir mesele; ama hakikat bu.

Her gün yeni bir dedikodu çıkıyor “Şu yokmuş İslam'da, bu yokmuş İslam'da. Hanefi Mezhebi'nde bu yanlışmış.” Hay mübarek, elhamdülillah! Bin sene sonra bu gerçekleri anlayan biri çıktı şükürler olsun ya, elhamdülillah be! Ne de kandırmış bizi bu Ebu Hanife ya! Bir insan annesinin babasının nesebiyle oynar mı? Annesinin karşısına çıkıp “Sen ana, babamla nasıl evlendin? Tereddütlerim var, bana bir belge göster bakalım.” der mi hiç? Bizden önceki Selefi Salihin'in imamları, ümmetin başını çekenler; din olarak ve ilim olarak anamız durumunda bizim, babamız durumunda. Onların elinden din suyunu içtik elhamdülillah. Onların ilim nesebinden nasıl şüphe ediyorsun sen? Mü'minlerin eliyle bile kurulmamış olan filan batı ülkesinde, filan konuda şu uzmanlığı yaptın, doktoranı yaptın, hahamlar, papazlar sana din öğretiler, geldin, iki makale yazdın, şimdi İmam Malikle cedelleşiyorsun, İmam Şafi'yle cedelleşiyorsun! Ee Müslümanlar da seni, bir şey biliyor zannediyorlar. İyi yazı yazıyorsun ya! İyi yazıp yazmadığını bilmem; ama ne yazıp yazmadığını anlıyorum ben. Bizim acil işimiz, dinimize sahip çıkmaktır! Dinimizin içinde de en acil işimiz kardeşler, iman davamızdır. Bir çocuğun Kur'an deyince “Benim kitabım, hayatım!” demesi, Kur'an'ın bütününü ezberlemesinden daha değerlidir. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, Ashâb-ı Kirâm'ı böyle yetiştirdi.

Bakınız, Ashâb-ı Kirâm yaklaşık yüz yirmi bin kişiydiler. Yüz yirmi tane hafız yok içlerinde! Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem “Yahu ben ölüp gideceğim de şöyle bir icazet merasimi yapamadık.” demedi; ama Halid bin Velid Müslüman oldu, akşam Müslüman oldu, sabah kılıcı beline bağladı ve ona “Çık Halid!” dedi, çıkış o çıkış! Abdullah ibni Amr yani, Amr ibni'l As Müslüman oldu, Peygamber Efendimiz üç gün sonra ordunun başına koydu onu. “Yahu sen bir otur Vakıa suresini ezberle!” filan demedi ona. Çünkü şirk, dalga dalga yayılıyordu. Şirkin başının koparılması halinde Medine'de hafız yetiştirmenin bir manası yoktu. Çünkü şirk gelip bir gün götürcekti onu. Çevreyi şirkten temizlemeyi, dezenfekte edilmiş, şirkin borusunun ötmediği bir Medineyi ve bir Arap Yarımadası oluşturmayı; Medine Mescidi'nde hafız oluşturmanın önüne koydu Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz.

Kendisi Cebrail aleyhisselamla mukabele okuduğu halde “Aman hafız yetiştireyim!” diye bir mücadele yapmadı. Hatta sahabe ne diyor? “Biz on ayet öğrenirdik, evimize giderdik, o on ayeti pratik uyguladığımızı görünce gelir on ayet daha öğrenirdik.” diyor; ama bir kere on üç sene iman aşısı almışlar Mekke'de. “Allah, dedi.” deyince

her şey bitiyor, her şey bitiyor! “Resulullah, Allah’ın temsilcisidir.” deyince önünde söz söylenmiyor! Bir kere bu sağlandı, ondan sonra o on ayetle meleklerin peşinden koştuğu insanlar, on ayetle yetiştiler.

On sure bile şimdi, niye işe yaramıyor? Çünkü herkes allame, herkes her şeyi biliyor! Kur’an’dan öğrenecek bir şey kalmadı ki! Türkçe on kelime konuşan “Bana göre...” demeye başlıyor. İçimizde en az bilen böyle İmamı Azam ile talebeleri kaldı. Biraz daha okusalardı onlar da bize yetişeceklerdi! Şöyle bir bilgisayar bulsalardı, onlar da şöyle bir internete girmeyi bilselerdi onlar da âlim olacaktı.

Kardeşler,

Bir mü’min, bakkaldan ne bulursa alıp poşete koyup evine götüren kör alıcı gibi olamaz. Senin evinde, okulunda, vakfında, derneğinde, caminde,; imamsın, müezzinsin, babasın, annesin, ders öğretmenisin okulunda acil neye ihtiyaç var? Bunu tespit edemiyorsan kör alıcısın, kör satıcısın sen. Gözünü kapatıp evde, mutfakta yiyecek yok, içecek yok “Neye rastladıysam onu aldım.” deyip alıp gidiyorsun. Bir de bakıyorsun ki bulaşık süngeri çıktı, elinde bulaşık süngeri. Yemek yemedin ki bulaşığı neyle temizleyeceksin? Mü’min asrının belalarını, asrının şeytan planlarını evinde ve camisinde tespit eder, ondan sonra o ihtiyaca göre iş yapar. Bu asırda karşımıza çıkan en büyük musibet iman zafiyetidir.

Kardeşler,

İmanımız, altından oyulmaktadır! Alt yapısı çökertiliyor imanımızın. İnsanlar bilgi donanımına sahip oldukça imanları zayıflıyor. “Bu işin sırrını çözdük!” diye zannediyorlar. Bunu size çok net bir örnekle söyleyeyim; herhangi bir insan Allah’tan mı daha çok korkuyor, cinlerden mi? Bir bakın bakalım. “Cin çarpar!” cümlesi mi ürkütüyor, “Allah çarpar, azap eder!” mi ürkütüyor. Buradan ölçebilirsiniz. Nedir cin dediğin yahu? Allah’ın mahlûku değil mi, o da Allah’tan kudret alıp yaşayan birisi değil mi? Felak ve Nas Suresi’ni oku! “Yok, cin çarpar.” Okumasa da çarpar, okusa da çarpar. Neden? Cinler müthiş, çünkü müthiş! Onu yaratan Allah azap eder, haram eder, cehenneme koyar. “Ya nasip.” der. O zaman ya nasip. Cin çarpar, müthiş çarpar hem de.

Çok daha basit bir misal; melekler sağımızda ve solumuzda her şeyimizi izliyorlar mı? İzliyorlar. Peki, bir kamera bir apartmanda güvenlik sistemi olarak konduğunda izliyor mu? İzliyor. Hangisi daha güçlü izliyor? Eh herkesin imanına göre, herkesin imanına göre! Bankada yanlış bir iş yapamıyorsun. Banka çünkü, kameralarla her taraftan denetleniyor; ama bankadaki faiz hesabını, melekler denetliyorlar. Ya nasip! O zamana ya nasip. Kamera; bankanın güvenlik kamerası, çok tehlikeli! Onu hemen polise teslim ediyorlar zaten; ama melekler? Demek ki bizde meleklerle imandan, meleklerin varlığından vesaireye kadar orijinal bir iman takviyesi ihtiyacı var.

Kardeşler,

Çok bilerek söylüyorum. Yani ağızından çıkmış bir cümle değil; hesap ederek, düşünerek söylüyorum. Bugün on yaşında bir çocuğumuzun gerek on yaşına gelinceye kadar ve gerekse on yaşından itibaren eğitim alacağı sürede bir hoca efendiden Kur’an öğrenmesi bir diyelim. İkinci olarak hoca efendiden abdest, taharet öğrenmesini ele alalım. Üçüncü olarak, hoca efendiden güzel hadisler ezberlemesini ele alalım. Bunlar mı önemli? Yoksa dördüncü olarak da annesinin veya babasının evde on yaşına kadar “Yavrum Allah var ki biz, onun hiçbir şekilde koruması olmasa yaşayamayız. Allah koruyor da varız.” Beş sene bunu öğretiyorlar çocuğa. Öbür beş sene de “Yavrum Allah görüyor, dikkat etmek lazım. Hesap soracak.” bunu öğretiyorlar. Hangisi daha önemli? Cevap dördüncüsü! Bu, daha çok önemlidir. Çünkü bu çocuk “Kameraların olduğu yerde kork! EDS sistemi yoksa bas gaza git!” diyen bir hayata atılacak.

Trafikte radar varsa kurala uyacaksın. Yoksa ne demek? “Devlet burada saldı seni, git demektir.” diye anlayan bir anlayışın hükümran olduğu bir hayat yaşayacak bu çocuk. Dolayısıyla bu çocuğun alması gereken aşı “Her yerde Allah görüyor, onun görmediği bir yer yok.” aşısıdır. Bunu almadıkça bu çocuk, eğitim almamıştır. Bunu da anne verecek, baba verecek. Hoca efendiye geldiğinde de hoca efendi, annesinin ve babasının öğrettiği o

şeylerin Kur'an'da nerde olduğunu gösterecek ona. On yaşından sonra da "Kur'an'ın filan ayetinden bu incelikleri biz anlamıştık." diyen biri olacak.

Kardeşler,

Tekrar ediyorum, gün olur bu sözler bir gün karşımıza çıkar! Birileri "Bu adam Kur'an düşmanlığı yapıyor. 'Çocuklara Kur'an öğretmeyin.' diyor." der. Bundan da korkmuyorum; ama kimin ne dediğinin konuşulduğu bir güne çıkacağız inşallah. Orada kim neyi, ne için dedi, çok iyi belli olacak. "Filanca hoca, filan mezheptenmiş. Filan mezhepten değilmiş, o bizdenmiş, şundanmış." diye sen orada maçın yan hakemi olarak konuş dur. Bu maçın sonuçları başka yerde konuşulacak. "Filan hoca filan mezheptenmiş, filanca filancadaymış." diye sen orada yaz dur. Bakalım sana soracaklar mı "Kimin kalbinde ne iman vardı?" diye?

Kardeşler,

Asrımız gözümüze baka baka, her sokağa bir cami dike dike, her yeri imam hatip lisesi ve ilahiyat fakültesi yapa yapa, hocaları televizyonlara cangır cangır çıkarta çıkarta imanımızın altının oyulduğu bir asırdır. Haçlı dönemi bitti! Çanakkale'yi geçmeye gerek yok! Çünkü herhangi bir şekilde dalgaların, deniz dalgalarının değil, herhangi bir frekans dalgalarının Çanakkale'yi geçmesi için savunma yapmanın gereği yok; faydası da yok zaten. Çocuklarımız Allah ile pazarlık edebileceklerini zannedecekleri bir anlayışla yetiştiriliyor. Çocuklara öyle bir hürriyet aşısı telkin ediliyor ki hür, konuşan, hakkını arayan çocuk; ilk hakkını da anasından arıyor zaten. Konuşma öğreniyor çocuk, ilk defa babasının karşısına dikiliyor. En son veya hiç konuşmaması gerekecek anne babasıdır. İlk delikanlılığını, anasına babasına yapıyor. Sonra Allah'la pazarlığa oturuyor. "Bu uygun mu?" diyor. "Kur'an'da kadınlara ait ayetler uygun mu?" diyor. Örtülü, tesettürlü; ama ayet beğenmiyor. "Bu ayeti Ebu Hureyre ilave etmiş olmasın!" diyor; ama Kur'an, cenazelerde okundu mu, mübarek bir kitap! O zaman kadın ayetini de oku erkek ayetini de oku.

Asrımız; imanımızın cami cami, okul okul, Kur'an kursları Kur'an kursları, doldurula doldurula içinin boşaltıldığı bir asırdır. Zaten camiler bombalansa Müslümanlar mağaralara çekilip Isparta'da dağa çekilip Said Nursi olacaklar zaten. Süleyman Efendi olacaklar. Sıkıntı burada! Her şey yerli yerinde dümdüz gidiyor elhamdülillah, bundan iyisi can sağlığı. Ömer bin Hattab bile bu kadar cami açamamıştı. Vallahi doğru, billahi doğru! Medine'de bu kadar cami, hiç olmamıştı! Fethettikleri Basra'ya bir tane cami yaptılar. O cami de dediğin yirmi tane hurma ağacından. Liflerini filan tavan yaptılar, toprağın üstünde namaz kıldılar. Elhamdülillah hanların altı cami, apartmanların, sitelerin altında camiler, şükürler olsun! Ezan sesi trafik sesinden daha güçlü oluyor, trafiği bile etkiliyor elhamdülillah; ama imana gelince "Hoca efendi camide şu ayeti oku." dedin mi, tereddüt ediyor. Haklı, niye haklı? Ya cemaatten biri "Ne bu ya, ayetin zamanı mı?" der ve bütün cami küfre boğulursa ne olacak? Herkes, bir konuşma hakkı elde ediyor; ama ilk konuştuğu anası babası. Sonra da devlet ama! Zaten devlet beslediği kargaya oydurtuyor gözünü. Devlete tenkit tenkit, battı gitti devlet! Sonra Allah, peygamber konuş konuşabildiğin kadar. Nasıl olsa sahibi yok. Kur'an'ı sil süpür, istediğin ayeti oraya koy, istediğin ayeti buraya koy, kimse hesap sormuyor. Zaten hak var ya! Konuşma hakkı var ya.

İşte şu kibriti bunun için getiriyorum. Basit görüyoruz! Bir çocuğu basit görüyoruz. Bir çocuk; annesi, babası, dedesi, amcası, belki de o mahallenin imam efendisi, belki de o şehrin milletvekili bulunan bir yerde kalkıyor ve dobra dobra "Baba! Öyle dedin; ama sen de geçen taksiti ödememiştin, hatırlıyor musun? Annem sana demişti, ne olacak?" diye babasını rezil ediyor orada. Hayâ, perde, ahlak, büyük, küçük nereye koyacaksın bunu! Hâlbuki bu ümmet böyle başlamamıştı. Ömer Hattab radiyallahu anhin oğlu, Abdullah diyor ki "Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve ashâbi bir yerde oturuyorlardı." Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuş ki "Size bir soru sorayım, cevap verin." "Buyur ya Resûlullah!" demişler.

"Mü'mini şu tabiattan bir ağaca benzetin. Hangi ağaca benzer?" diye soru sormuş yani, mü'min şu ağaca benziyor; hurma, kavak ağacı, çınar ağacı... Çünkü onlar bir sürü ağaç çeşidi biliyorlar. "Bir ağaca benzetin." Herkes bir şeyler söylemiş, "Öyle değil, öyle değil." buyurmuş. "Hurma ağacına benziyor." demiş. "Kökü sağlam, gölgesi güçlü, tavanı yüksek." demiş. Mü'min göklere doğru büyük adamdır. Gölgesinde hayır olur. Kökleri

sağlamdır, sallanmaz mü'min! "Bak, hurma ağacına benziyor." demiş. Hurma ağacının kütüğüne yaslandıkları bir yerde akıllarına gelmemiş bu. "Nasıl olsa hurmayı sormaz, başka yabancı bir ağaç. Lübnan çamı soruyor her halde filan." diye düşünmüşlerdir. O meclisten dağılınca herkes eve gitmiş. Ömer bin Hattab'ın oğlu Abdullah demiş ki "Baba, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem o soruyu sordu ya, ben hurma diyecektim, demedim." demiş. "Ha be yavrum! Deseydin de Ömer'in göğsü kabarsaydı ya!" Yani oğlu bildi Ömer'in. "Baba, sen ordaydın nasıl konuşurdum ki?" demiş. "Sen ordaydın ki nasıl konuşurdum." demiş. Alimallah, çocuklar Allah'tan yatak odamızı görmüyorlar. Basın açıklaması yaparlardı. "Ee çocuklar, bu zaman böyle yetişiyor." diyorlar. Zamanın yok olsun! Zamansız kalasın! "Sen ordaydın baba, ben nasıl konuşurdum." dedi ya işte, işte din böyle başladı, böylelerin elinde fetihler gerçekleşti! Bu zamanın çocukları böyleymiş. Ne güne biz çocuk yetiştiriyoruz? Hani din kıyamete kadar bütün zamanların diniydi? "Sen oradaydın baba, ben nasıl konuşurdum!"

Kardeşler,

Bir aciliyet listesi oluşturmamız lazım. Evimizin acili, caminin acilinden farklı olabilir. Caminin acili; derneğimiz, vakfımızın acilinden farklı olabilir. Köydeki acil işlerimiz, şehirdeki acil işlerimize göre farklı olabilir; ama biz kesinlikle kör gidış, kör alışveriş yapamayız. Muhakkak bir acilimiz olması lazım. Kadınlar için acil farklı olabilir, erkekler için acil farklı olabilir; ama hepimiz için, her yer için en acil şey imanımızdır. Namazdan daha önemlidir imanımız bizim. Milyon kere "Subhanellah, la ilahe illallah." diyorsun; ama bir kere "Allah ve Amerika savaşa hangisi sonunda galip olacak?" diye sorulduğunda cevap veremiyorsun. "Teknolojisi çok güçlü." diyorsun. Sinsi bir şekilde şeytan, pes ettirmiş seni. Allahu Ekber, hu hu! Günde on bin defa diyor; ama bir kere gerçekten en büyük Allah'tır ruhu, içine sinmiyor senin. La ilahe illallah, he la ilahe illallah çok güzel! Putçuklar nerede besleniyor? Stadyumda, mağazada, evde, her yer put dolu. Herkesin özel putları var. Futbol takımı put, markalar put! Herkes bir putçuk edinmiş; ama "La ilahe illallah, la ilahe illallah!" Sinirlendin mi de "La ilahe illallah!" keyfin yerine geldi mi de "La ilahe illallah!" Ebu Talip, delikanlı bir şekilde peşinden gitmeyeceği La ilahe illallah'ı söylemedi. "Putlarımı atamayacağım." dedi. O zavallının da putu neydi? "Millet ne der?" putu. O da onu atmadı.

Kardeşler,

Hepimiz mahşer yerine doğru gidiyoruz. Birilerinin her türlü riski göze alarak çıkıp bu gerçekleri söylemesi lazımdı. Allah'ıma sığınıp bu hakikati söylüyorum! Her yerin ev sayısı kadar cami olmasına rağmen, her yerin neredeyse her binanın altı bir Kur'an medresesi olmasına rağmen ve bunları hayırlı bereketli bir iş olarak görmeme rağmen ilan ediyorum ki imanımızın içi oyuluyor! **قَوْلٌ لِلْمُصَلِّينَ** gerçekleşiyor. "Yazık olsun o namaz kılanlara!" diyor Allah. Meğerki böyle günler içinmiş. Namaz var; ama Allah'a teslimiyette sorunlar var. İman, şifremizdir bizim. O şifre olmadıktan sonra bizim herhangi bir şekilde ibadet listemizi kabartmamızın bir faydası yok.

Kardeşler,

Evlerimizde çocuklarımızı mü'min olarak yetiştirmek zorundayız. Her şeyden önce çocuk "Biz ve başkaları!" diyecek; mü'minler ve diğerleri! İman, önce renk ayırımımız olacak bizim. Siyah ve beyaz der gibi. Biz ve diğerleri; mü'minler ve kâfirler! "İmanımın gereği şudur." diyecek. Çocuk, meleklerin beraberliğini yanlış bir iş yaparken hissetmeli ve hastalandığında da "Anne melekler benim için dua ediyordur değil mi şimdi?" dediği zaman, anne eğitim vermiş demektir.

Kardeşler,

Ne yazık ki çocuklarımızı gerekmediği zamanlarda böyle eğitiyoruz, beş yaşında çarşaf giyiyor çocuk. Baliğe olduktan sonra da bir daha yanına yanaşmıyor. Çocuk dört yaşında annesiyle babasıyla namaz jimnastiği yapıyor; farz olduğu zamanda ise namaza yanaşmıyor. Çünkü biz, önce ibadeti şekil olarak aşıyoruz. Ruh ve o enerjiyi vermiyoruz. Dolayısıyla çocuk, halkın içine çıkınca veya arkadaşlarının, emsallerinin ortasına çıkınca da

namaz, oruç, tesettür hepsi uçup gidiyor. Baba bir âlem, anne bir âlem, çocuk başka bir âlem oluyor bu sefer. Önce iman, önce kimlik seçimi! İman olsun, gür bir imanımız olsun; camimiz olmasın, sokaklarda kılarız. İman olmadıktan sonra koca koca camiler, kimseyi cennete sokmayacaktır.

Velhamdülillahi Rabbi'l alemin